

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Όργανο ομώνυμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
 www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 66ο - ΤΕΥΧΟΣ 716 ●
 ● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2024 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. ά' 29) ●

Τί νά κάνω;

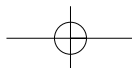
Ίχε διαλογισμούς. Προβληματισμούς. Πλούσιος πολύ, μά ό πλούτος του είχε γίνει γι' αυτόν πρόβλημα και πνίξιμο. Δέν κοιμάται. Ρωτάει τόν έαυτό του και ξαναρωτάει: «Τί ποιήσω;». Τί νά κάνω;

● Τί είχε νά διαχειρισθί; Τήν έξάρτησί του! Ήταν δεμένος μέ τά χρυσά δεσμά του πλούτου. Δέν ήταν γι' αυτόν εύτυχία τά πλούτη. Ήταν δυστυχία. Όταν χάνης τόν ύπνο σου και ζής μέ άγχος, δέν είσαι εύτυχισμένος. Είσαι έξαρτημένος.

● Τί νά κάνω; Δέν μου φτάνουν. Θέλω κι άλλα. Μουδωσε πολλά ή εύφορη γή. Μά θέλω όλα αυτά νά μή τά χάσω. Θέλω νά τά πολλαπλασιάσω. Τί νά κάνω; Ποϋ θά τά άποθηκεύσω; Ποϋ θά τά έξασφαλίσω; Ποϋ θά τά έπενδύσω; Ποϋ θά τά καταθέσω; Πώς θά τά διαφυλάξω;

● Τί νά κάνω; Ά, κάτι σκέφτηκα: Ήχω άποθήκες. Θα τίς γκρεμίσω και θά φτειάξω άλλες. Θέλω μεγαλύτερες. «Μείζονες» (Λουκ. ιβ' 18). Θέλω μεγαλύτερα σπίτια. Θέλω μεγαλύτερα καράβια. Θέλω πιό καινούργια αυτοκίνητα. Θέλω κι άλλα, κι άλλα, κι άλλα, πολλά, πάρα πολλά πλούτη... Πρέπει έγώ νά γίνω ό πλουσιώτερος του κόσμου!

● Έχει πάμπολλα. Είναι ό Κροϊσος, ό μεγιστάνας του πλούτου. Τόν θυμάστε τόν Κροϊσο; Βασιλιάς στον 6ο αιώνα π. Χ. Στίς Σάρδεις τής Μικράς Άσίας. Μέ άμύθητα πλούτη. Κάποτε τόν έπισκέφθηκε ό Άθηναίος φιλόσοφος, ποιητής και νομοθέτης, ό Σόλων. Τόν ξενάγησε στά παλάτια και στά πλούτη του ό Κροϊσος. Και ό Σόλων, ένας άπό τούς έπτά σοφούς τής αρχαιότητας, του είπε: «Μηδένα πρό του τέλους μακάριζε». Και όταν ό Κροϊσος, αιχμάλωτος πλέον των Περσών, ρίχτηκε στή φωτιά για νά τόν κάψει ό Κύρος, τότε φώναξε τρεις φορές: «Σόλων, Σόλων, Σόλων!». Ποϋ είσαι, Σόλων;...

• Πού είσαι; φωνάζει τήν τελευταία του νύκτα καί ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς; *Ποῦ εἶσαι;*

—Ποιόν φωνάζεις;

—Κάποιον νά μέ σώση...

—Ἐμένα φωνάζεις; Ἦλθα!... Εἶμαι, ὁ θάνατος...

—Ὅχι ἐσένα!... Φύγε! Φύγε! Φύγε! Πήγαινε στή διπλανή πόρτα... Δέν σέ θέλω! Ἄκου; Μή μοῦ χτυπᾶς τήν πόρτα... Μή προσπαθῆς νά μπῆς... Φύγε!... Σέ φοβάμαι....

• Κι ἀκούγεται ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ:

—Ἄκου, πλούσιε. Ἄκου, παιδί μου! Δέν φεύγει ὁ θάνατος. Ἀπόψε θά φύγῃς ἐσύ μαζί του. *Τώρα, ναι, τώρα, «τήν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν»* (Λουκ. ιβ' 20). Ζητᾶνε τήν ψυχὴ σου οἱ σκοτεινοὶ ληστές τῆς κολάσεως. Καί ξέρεις γιατί; Γιατί ἀποδείχθηκες *«ἄφρων»*, ἀνόητος. Καί ξέρεις γιατί εἶσαι ἀνόητος; Γιατί ξέχασες τίς ἀποθήκες σου ἀδειες!...

—Ἐγώ; Μά ἐγώ ἤθελα νά γεμίσω καί ἄλλες ἀποθήκες. Ν' ἀποκτήσω καί ἄλλα...

—Ἄσε τίς δικαιολογίες. Ρωτοῦσες ὅλη τή νύχτα! Τώρα ρωτάω ἐγώ! Ἐσύ ρωτοῦσες: *«Τί ποιήσω;»*. Τί νά κάνω;... Κι ἐγώ σέ ρωτάω: Τώρα πού δέν μπορεῖς νά πάρῃς τίποτε μαζί σου, τί θά τά κάνῃς; Τίνος εἶναι τώρα; *«Τί νι ἔσται;»* (Λουκ. ιβ' 20). Δικά σου πάντως δέν εἶναι...

Νά σέ ρωτήσω καί κάτι ἄλλο: Ξέρεις ποῦ πᾶς τώρα; Πᾶς ἐκεῖ, πού δέν θά γυρίσης ποτέ. Πᾶς ἐκεῖ, πού μετάθεσις δέν ὑπάρχει! Τί κρίμα!...

—Καί τί ἔπρεπε νά κάνω; Ὅλη τή νύκτα ρώταγα: *«Τί ποιήσω;»*.

• Ἄν ρώταγες τήν ψυχὴ σου, θά σοῦ ἔλεγε:

—Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι;

• Θυμᾶσαι πῶς τῆς μίλησες; *«Ψυχὴ, ἔχεις πολλά. Φάε, πιές, γλέ-*

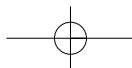
ντα» (Λουκ. ιβ' 19). Καί ἡ ψυχὴ σοῦ ἀπαντᾷ:

—Ἐγώ εἶμαι ἡ αὐτὴ ψυχὴ σου. Δέν εἶμαι τό ὑποζύγιό σου. Δέν εἶμαι κοιλιὰ. Ἐγώ θέλω νά μέ ικανοποιήσης μέ τίς ἀρετές, μέ καλές πράξεις, μέ ἐπιθυμίες οὐράνιες. Δέν εἶμαι ζῶο. Εἶμαι πνεῦμα. Δέν εἶμαι γιὰ τό χῶμα. Εἶμαι γιὰ τόν Οὐρανό...

• *«Τί ποιήσω;»*, ρωτᾶς. Σοβαρά; Δέν ξέρεις τί νά κάνῃς; Ρῶτα ἓνα παιδί τοῦ Δημοτικοῦ. Ἐσύ ἀπό τίς τέσσερις πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς ἤξερες τίς τρεῖς; ἤξερες τήν *πρόσθεσι*: Νά προσθέτῃς ὅλο καί περισσότερα ἀπό ὅσα ἔχεις. ἤξερες τήν *ἀφαίρεσι*. Νά κλέβῃς τό δημόσιο καί τούς ἀπλούς ἀνθρώπους, ἄδικε καί πλεονέκτη... ἤξερες τόν *πολλαπλασιασμό*. Νά πολλαπλασιάζῃς τὰ πλούτη σου. Ἄν ρωτοῦσες ἓναν ἀπλό μαθητὴ, θά σοῦ ἔλεγε, ὅτι ὑπάρχει καί ἡ *διαίρεσις*. Νά τί νά κάνῃς; Νά διαιρέσῃς τὰ λεφτά σου καί τὰ κτήματά σου μέ τόν ἀριθμὸ τῶν φτωχῶν. Νά ἡ λύσις. Ἡ κοινωνικὴ μοιρασιά.

• *«Τί ποιήσω;»*. Ρωτᾶς σοβαρά; Δέν ξέρεις ἀριθμητικῆ. Φαίνεται ὅτι δέν ξέρεις καί στοιχειώδη *γραμματική*. Τρία πρόσωπα ἔχουμε, τό Ἐγώ, τό Ἐσύ, τό Αὐτός... Ἐσύ ξέρεις μόνο τό *ΕΓΩ* καί τὴ γενικὴ του, τό *ΜΟΥ*. Σ' ἀκούσαμε: *«Καρπούς μου - Καθελῶ μου - Γεννήματά μου - Ἀγαθὰ μου!»* (Λουκ. ιβ' 17-18). Στ' ἀλήθεια; Ὅλα εἶναι δικά σου; Τὰ ἔφερες μαζί σου ὅταν γεννήθηκες; Θά τά πάρῃς μαζί σου τώρα πού θά πεθάνῃς; *«Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τόν κόσμον, ἄρα οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα»* (Α' Τιμ. στ' 7). Θά πάρῃς τίποτα μαζί σου;

• *«Τί ποιήσω;»*. Νά σκεφθῆς τέσσερις λέξεις: *Θεός - Χρόνος - Θάνατος - Αἰωνιότητα!* Ὑπάρχει Θεός! Σ' ἀγαπᾶ, μά δέν Τόν ἀγαπᾶς. Ὑπάρ-

Η ΖΩΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ

Κάθε συζήτηση για τις εκτρώσεις είναι δύσκολη και γεμάτη αγκάθια, διότι αγγίζει βασικές έννοιες βιοηθικής και δικαιωμάτων, που αφορούν σε δύο τουλάχιστον μέρη. Αναπόφευκτα μία τέτοια συζήτηση αργά ή γρήγορα παίρνει ιδεολογικό και «πολιτικό», δηλ. πολιτικό χαρακτήρα, με τις δύο πλευρές να πιάνουν διαμετρικά αντίθετες θέσεις και να μη δέχονται, έστω ήρεμο διάλογο μεταξύ τους. Συνεπώς, αποτελεί τολμήματα να προσπαθήσει κανείς να προβάλει νηφάλια κάποια δεδομένα για προβληματισμό και συζήτηση. Άς τό επιχειρήσουμε, στό μέτρο των δυνάμεών μας.

- Από καθαρά φυσική σκοπιά, ο άνθρωπος είναι έμβιο όν. Αυτό σημαίνει, ότι δεν είναι ένα αντικείμενο άψυχο και αιώπαρτο, που τό βρίσκουμε έτοιμο στό περιβάλλον μας ή τό κατασκευάζουμε από άλλα υλικά ή τό άγο-

χει χρόνος, μά δέν βλέπεις ότι κάποτε τελειώνει. Υπάρχει θάνατος, μά δέν σκέπτεσαι πώς αυτή τή νύχτα σουχει στήσει καρτέρι! Υπάρχει και αιώνια ζωή...

- **Αν μπορή ό ύλιστής να σκεφθῆ τήν αιώνια ζωή, άλλο τόσο μπορεῖ ό πλεονέκτης να σκεφθῆ πώς τόν περιμένει μία νύχτα άξημέρωτη, μία νύχτα άτέλειωτη, ή νύχτα τῆς κολάσεως.**

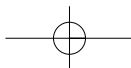
- **Τί να κάνουμε; Τό καλό να κάνουμε, τήν αγάπη να δώσουμε στους ανθρώπους, τήν ψυχή μας να δώσουμε στό Δημιουργό και Λυτρωτή μας Ίησοῦ Χριστό, τήν αιωνιότητα να σκεπτώμαστε.**

Άρχιμ. Δανιήλ Άεράκης

ράζουμε από κάποιο πολυκατάστημα. Υπόκειται στους βιολογικούς νόμους τῆς αναπαραγωγῆς, που προβλέπουν σύζευξη δύο ετεροφύλων ατόμων και συνένωση δύο διαφορετικῶν γεννητικῶν κυττάρων (γαμετῶν), του σπερματοζωαρίου και του ωαρίου, τά όποια πλέον άποτελοῦν μία νέα όντότητα. Αυτή έχει τή δυνατότητα να πολλαπλασιάζεται, να αυξάνεται και να διαφοροποιείται με βάση τις γενετικές πληροφορίες που έχει λάβει από τά δύο «συμβαλλόμενα» μέρη, τους γονείς. Ωστόσο, μέχρις ότου ό βαθμός αύξησης, ώριμανσης και διαφοροποίησης φθάσει σε ένα κρίσιμο όριο, ή όντότητα αυτή δέν μπορεί να επιβιώσει αυτόνομα έξω από τό μητρικό σῶμα, τό όποιο τῆς παρέχει τήν άπαραίτητη ασφάλεια και διατροφή, για να επιτύχει τήν τελειώσή της.

- Με ανάλογο τρόπο, τό βρέφος που θά γεννηθῆ είναι μέν αυτόνομο ως προς τή βιολογική δυνατότητα επιβίωσης έξω από τό μητρικό σῶμα, δέν μπορεῖ όμως πρακτικά να επιβιώσει, αν κάποιος δέν του δώσει τροφή και φροντίδα, ώσπου να άποκτήσει τήν ώριμότητα και τις δυνάμεις να λειτουργεί ελεύθερα και αυτόβουλα και να φροντίζει τόν εαυτό του. Ακόμα και κατά τήν αύξηση του βρέφους σε παιδί, έφηβο και τέλειο ένηλικα, ό βαθμός κοινωνικής αὐτονομίας και ανεξαρτητοποίησῆς του διαφέρει από σκαλί σε σκαλί, αλλά και από άτομο σε άτομο (δέν ώριμάζουν όλοι οι άνθρωποι με τόν ίδιο ρυθμό και στόν ίδιο βαθμό).

Όσα γράφτηκαν ως έδῶ δέν νομίζω ότι επιδέχονται κάποια άμφισβήτηση ή «άπλοποίηση». Άς συνεχίσουμε λοιπόν. Θεωρητικά και πρακτικά, δέν μπορούμε

νά παραλείψουμε κάποιο από τὰ στάδια τῆς ἀνάπτυξης ὡς μὴ ἀναγκαῖο προαπαιτούμενο γιὰ τὰ ἐπόμενα. Κάτι τέτοιο μπορεῖ νὰ γίνεταί σέ ἄλλες κλίμακες ἀνθρώπινης δραστηριότητας. Π.χ., σέ μιά ἐπιχείρηση ἢ ὑπηρεσία ἕνας ιδιαίτερα προικισμένος ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προαχθεῖ σέ ἀνώτερη θέση καθ' ὑπέρβαση, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ περάσει ὅλες τὶς ἐνδιάμεσες βαθμίδες τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας. Στὴ βιολογία ὅμως δέν ὑπάρχει δυνατότητα γιὰ ἄλλατα ἢ χάσματα. Δέν μποροῦμε, π.χ. νὰ πᾶμε ἀπὸ τὴ γέννηση καθ' εὐθείαν στὸν τρίτο χρόνο τῆς ζωῆς, ἀποφεύγοντας τὰ πολλὰ ξενύχτια καὶ τοὺς ἄλλους κόπους τοῦ γονεϊκοῦ ρόλου, ἢ νὰ μεταβοῦμε ἀπὸ τὸ δημοτικὸ στὸ πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὶς κρίσεις τῆς ἐφηβείας.

• Μὲ ἀνάλογο τρόπο, δέν μποροῦμε νὰ ἀποφύγουμε τὸ στάδιο τῶν τριῶν πρώτων μηνῶν τῆς κύησης (πού συχνὰ συνοδεύονται μὲ δυσάρεστα γιὰ τὴ μητέρα συμπτώματα, ναυτίες, ἐμέτους κ.τ.λ.). Ἐτσι δέν μποροῦμε ν' ἀποφύγουμε οὔτε τὸ στάδιο τοῦ ζυγωτοῦ, δηλαδή τοῦ πρώτου κυττάρου, δηλαδή τοῦ πρώτου κυττάρου πού προῆλθε ἀπὸ τὴ συνένωση σπερματοζωαρίου καὶ ὠαρίου. Ἄν δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ζωὴ χωρὶς π.χ. τὸν τρίτο ἢ τὸν ἕκτο μῆνα τῆς κύησης, ἐξίσου δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ζωὴ χωρὶς τὴν πρώτη στιγμή τῆς, τὸ γονιμοποιημένο ὠάριο. Κάτι τέτοιο θὰ ἦταν τὸ ἴδιο ἄτοπο μὲ τὸ νὰ ὑποστηρίζουμε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μιά οἰκοδομὴ χωρὶς θεμέλιο λίθο.

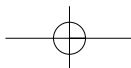
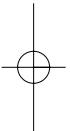
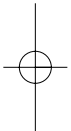
• Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού ἀπὸ ἰατρικῆς πλευρᾶς σέ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς κύησης, συνιστᾶται στίς ἐγκύους νὰ ἀποφεύγουν φάρμακα, ἀλκοόλ, κάπνισμα, λοιμώξεις, ἐκθεση σέ ἀκτινοβολία ἢ ἄλλες ἐνέργειες δυνητικὰ ἐπικίνδυνες γιὰ τὸ πλάσμα πού κυοφορεῖται. Ἄν

αὐτὸ δέν εἶναι ζωὴ, τί νόημα ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κανόνες καὶ οἱ περιορισμοί; Ἀκόμη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κύηση, στὴ φάση τοῦ «σκοπεύουμε νὰ κάνουμε παιδί», συχνὰ οἱ ὑποψήφιοι γονεῖς, καὶ εἰδικὰ οἱ μητέρες, συμβουλευόνται τοὺς γιατροὺς γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ προσέξουν ἢ πῶς νὰ ρυθμίσουν τυχόν προβλήματα ὑγείας τους, ὥστε νὰ μὴν προκύψει κάποιο πρόβλημα στὴν ἐγκυμοσύνη πού ἐπιδιώκουν.

Μέχρις ἔδῳ ἡ συζήτηση εἶχε καθαρὰ ἰατροβιολογικὸ χαρακτήρα, ἐστιασμένο στὸ κύημα, καὶ ἂν περιοριζόταν σ' αὐτόν, δέν θὰ χρειαζόταν νὰ ἐξετάσουμε τίποτε περισσότερο. Ὅπως ὅμως προαναφέραμε, λόγω τῆς ἔλλειψης αὐτονομίας τοῦ κυήματος, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν μητρικὸ ὄργανισμό γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν ἀνάπτυξή του. Ἡ μητέρα εἶναι βιολογικὰ αὐτόνομη καὶ ἔχει τὴν εὐθύνη καὶ τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ προσέχει τὴν ὑγεία, τόσο τὴ δική της ὅσο καὶ τοῦ κυοφορούμενου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπαιτεῖ ἀποζημίωση, ἂν κάποιος ἐξῶθεν προκαλέσει βλάβη στὸ κύημα ἢ ἀποβολὴ του. Καὶ αὐτὸ τὸ σημεῖο δέν νομίζω νὰ ἐπιδέχεται ἀντίρρηση.

Ἐπιπλέον ὅμως ἡ μητέρα, μὲ βᾶση τὴν ὠριμότητά της, ἔχει ἐλευθερία βούλησης καὶ δυνατότητα αὐτοπροσδιορισμοῦ. Τὰ ἰδιώματα αὐτὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς βιολογίας καὶ περνοῦν στὸν χῶρο τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Μεταφυσικῆς (ἄρα καὶ τῆς Θεολογίας) καὶ τῆς Νομικῆς. Καὶ ἐδῶ ἀρχίζουν τὰ πιὸ δύσκολα. Οἱ χῶροι αὐτοὶ ἐμπεριέχουν καὶ τὴν ἔννοια τῶν δικαιωμάτων. Ὑπάρχουν διεθνεῖς ἀποφάσεις καὶ συμβάσεις δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ, τῶν ἀσθενῶν, ἀκόμη καὶ τῶν ζώων.

Τὰ δικαιώματα εἶναι γενικὰ νομικῆς διατάξεις καὶ ὅροι, πού ἀναγνωρίζουν

καί προστατεύουν αγαθά, ὅπως ἡ ζωή, ἡ ὑγεία, ἡ ἐλευθερία καί ἡ αὐτοδιάθεση τῶν ἀτόμων, ἡ ἐκπαίδευση, ἡ ἐργασία.

Ἄνάμεσα σ' αὐτά περιλαμβάνεται καί τό λεγόμενον «δικαίωμα στήν ἐπιλογή», δηλαδή στή δυνατότητα τοῦ ἀτόμου νά ἐπιλέξει ἐλεύθερα ἀνάμεσα σέ διάφορες ἐναλλακτικές προτάσεις καί κατευθύνσεις στή ζωή του.

Ἡ ἀναγνώριση δικαιωμάτων στόν ἄνθρωπο δέν εἶναι κάτι κακό. Ἀπεναντίας, ἔχει ἀναδείξει ἐγκληματικές καταχρήσεις καί κακοπραγίες παλαιότερων ἐποχῶν, πού σήμερα σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου ἀποτελοῦν ἕνα σκοτεινό παρελθόν (π.χ. δουλεία, βασανιστήρια, κοινωνικές ἀνισότητες, ρατσισμός), ἐνῶ δυστυχῶς ἀλλοῦ ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν μέ ποικίλες μορφές.

• Ἡ προάσπισι τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν θεωρεῖται δεῖγμα πολιτισμοῦ καί καθήκον τῶν ἀτόμων καί τῶν κοινωνιῶν. Τά δικαιώματα ὅμως ἔχουν μιὰ βασική ιδιότητα: Ἀφοροῦν σέ ὅλους, καί μέ τήν ἔννοια αὐτή κάθε δικαίωμα ἑνός προσώπου ἔχει ὡς ὄριο ἕνα ἀντίστοιχο δικαίωμα ἄλλου προσώπου.

Δέν μπορῶ νά καταπατήσω τήν ιδιοκτησία τοῦ γείτονα μέ τό πρόσχημα τοῦ δικοῦ μου δικαιώματος καί νά κινουμαι ἐλεύθερα. Δέν μπορῶ νά διώξω ἀπό τό σπίτι (ἢ, πολύ χειρότερα, νά σκοτώσω) τό παιδί μου, ἐπειδή θεωρῶ ὅτι ἀποτελεῖ ἐμπόδιο στήν ἐλευθερία νά ζήσω τή ζωή μου ὅπως τήν θέλω. Τά ὅρια αὐτά τῶν δικαιωμάτων συχνά ἀποσιωπῶνται στίς σχετικές συζητήσεις, διότι ἐμπεριέχουν τήν δίδυμη ἔννοια τῶν ὑποχρεώσεων ἢ καθηκόντων, πού δέν μᾶς ἀκούγεται γενικά πολύ εὐχάριστη.

• Στό θέμα τῆς κύησης, οἱ ὑπέρμαχοι τῶν **ἐκτρώσεων** προβάλλουν συνήθως τό δικαίωμα τῆς γυναίκας στήν ἐπιλογή (right to choice). Τό ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι

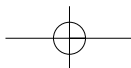
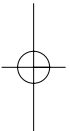
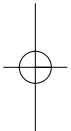
ἡ γυναίκα δικαιούται νά ἀποφασίσει ἂν θά συνεχίσει μιὰ ἀνεπιθύμητη ἢ «ἄβολη» ἐγκυμοσύνη ἢ θά διακόψει, μόλις τήν ἀντιληφθεῖ.

Ἡ ἀντίθετη πλευρά προβάλλει τό δικαίωμα τοῦ ἐμβρύου στή ζωή (right to life): ἡ ἀπόφαση μιᾶς γυναίκας νά ἀσκήσει τό δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς σημαίνει ὀριστική καί ἀμετάκλητη κατάργηση ὄχι ἀπλῶς ἑνός δικαιώματος, ἀλλά τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς τοῦ **ἐμβρύου**. Ἔρχεται ἡ πρώτη πλευρά καί ρωτάει: Ἔχει δικαιώματα τό ἔμβρυο; Ἔχει νομική ὑπόσταση ὡς πρόσωπο; Ἐπί τέλους, ἔχει ζωή;

• Ἄς ξαναγυρίσουμε στίς πρώτες ἰατροβιολογικές παραγράφους τοῦ κειμένου. Μέ βάση ὅσα προαναφέραμε, τό ὅτι ἔχει ζωή τό ἔμβρυο εἶναι ἀναντίρρητο. Ὅπως δέν μπορούμε νά ἰσχυρισθοῦμε ὅτι δέν ἔχει ζωή ἕνα **βρέφος**, ἐπειδή ἀκόμη δέν μιλάει (σέ ἀντίθεση μέ ἕνα **νήπιο** μεγαλύτερης ἡλικίας), ἔτσι δέν μπορούμε νά ἀρνηθοῦμε τήν ὑπαρξη βιολογικῆς ζωῆς στό κύημα, ἐπειδή φιλοξενεῖται μέσα στό μητρικό σῶμα καί τρέφεται ὑποχρεωτικά ἀπό αὐτό.

• Ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἰατρικοί κανόνες καί ὁδηγίες γιά τήν προστασία του κύματος σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς **ἐνδομήτριας ζωῆς** του, αὐτό πού προστατεύουμε εἶναι **ζωή**, καί τῆς ὀφείλουμε τήν ἴδια φροντίδα καί ἐπιμέλεια, πού θά δείχναμε στό νεογνό, τό βρέφος, τό νήπιο, τό παιδί καί τόν ἐνήλικα!

• Ἡ ζωή δέν εἶναι κάτι προαιρετικό, πού ἐπιλέγουμε ἂν θά τό ὑπερασπισθοῦμε ἢ θά τό ἀκυρώσουμε. Ἀπό **ἰατρική** ἢ **νομική** σκοπιά δέν τίθενται ὅροι στό ποιά ζωή θά προστατεύσουμε καί ποιά θά ἀπορρίψουμε: Ὁ νοητικά ἀνάπηρος, ὁ ψυχοπαθής ἢ ὁ ὀποιοσδήποτε ἄλλος «μειονεκτικός» μέ κάποιον τρόπο ἄνθρωπος, ἔχει τό **δικαίωμα** στήν ἐπιβίωση μέ τόν ἀρτιμελῆ καί νοη-

τικά ἄριστο. Ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀποψη θυμίζει τὸν ἀρχαῖο **Καιάδα** τῆς Σπάρτης (ὁ ὁποῖος δεχόταν ὅσους δέν ἦσαν σωματικά καὶ πνευματικά ἐπαρκεῖς γιὰ τὴν πολιτεία), καὶ εἶναι ἠθικά καὶ δεοντολογικά ἀδιανόητη καὶ ἀπαράδεκτη.

• Ὅσο γιὰ τὴ νομικὴ ὑπόσταση καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἐμβρύου, ἄς σκεφθοῦμε ὅτι καὶ οἱ νοητικά ἀνάπηροι, δέν ἔχουν πλήρη δικαιώματα γιὰ δικαιοπραξία, ἀλλὰ «*ὑπὸ ἐπιτρόπους εἰσὶ καὶ οἰκονόμους*» (Γαλ. δ' 2), χωρὶς αὐτὸ νά σημαίνει ὅτι ἀκυρώνονται ὡς πρόσωπα πού ἀπολαμβάνουν τὴν ἀνάλογη ἀντιμετώπιση καὶ πλήρη προστασία τοῦ νόμου.

Μέ ἀνάλογο τρόπο μποροῦμε νά θεωρήσουμε καὶ τὴν κατάσταση τῆς **ἐνδομήτριας** ζωῆς πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση. Θά ἦταν ἴσως ἀρκετὴ ἢ παράθεσις τῶν στοιχείων αὐτῶν.

Ὡστόσο, θεωροῦμε χρήσιμο νά προσθέσουμε μερικές ἀκόμη σκέψεις καὶ ἐνδεικτικά περιστατικά ὡς βοήθεια στὸν προβληματισμό, χωρὶς καμμία διάθεση πολωτικῆς ἀντιπαράθεσης.

• Τό «δικαίωμα στὴν ἐπιλογή» (ἐν προκειμένῳ, στὴν **ἐκτροφή**) συνδέεται ἄμεσα μέ τὴ γυναικεῖα χειραφέτηση (= **σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση**). Δέν θά ἐπεκταθοῦμε εὐρύτερα στό θέμα αὐτό, ἀλλὰ θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι αὐτὴ, ἐκτός ἄλλων, ἔχει κάποιες συνέπειες πού τίς ὑφίσταται σχεδόν ἀποκλειστικά ἢ **γυναίκα**.

Εἴτε μᾶς ἀρέσει εἴτε ὄχι, σέ ἕνα καθεστῶς ἐλευθέρων σεξουαλικῶν σχέσεων ἐκεῖνη ἐνδέχεται νά μείνει ἐγκυος καὶ νά ἀντιμετωπίσει τό πιεστικό δίλημμα:

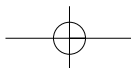
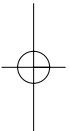
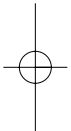
«**Νά κρατήσω τό μωρό ἢ ὄχι;**», ἐνῶ ὁ πατέρας μπορεῖ νά εἶναι ἀκόμη τελείως ἄγνωστος. Ἡ ρεαλιστικὴ αὐτὴ διαπίστωση δέν ἀποτελεῖ οὔτε μομφή πρὸς τὴν γυναίκα, οὔτε μεροληψία εἰς βάρους

τῆς· ἄλλωστε, στὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ ἠθικὴ ἢ **ἀγνότητα** (ἐκτός γάμου) καὶ ἢ **σωφροσύνη** (ἐντός γάμου) εἶναι ἐντολὴ ὄχι μόνο πρὸς τὴν γυναίκα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα.

• Τό 2010 ζήσαμε τὴν τραγωδία ἀπὸ τὴν πυρπόληση τῆς τράπεζας Marfin στὴν Ἀθήνα. Τίς πρῶτες μέρες μετὰ τό συμβάν, ὅλα τὰ Μέσα Ἐπικοινωνίας μιλοῦσαν καὶ ἔγραφαν γιὰ τέσσερις ζωές πού χάθηκαν στὴ φωτιά: ἕναν ἄνδρα, δύο γυναῖκες καὶ ἕνα κυοφορούμενο ἔμβρυο. Ὡστόσο, σταδιακά ἢ ἀναφορὰ περιορίστηκε σέ τρεῖς ζωές. Προφανῶς τό νεκρὸ ἔμβρυο χρησιμοποιήθηκε μόνο γιὰ τὴν ἀριθμητικὴ μεγιστοποίηση τῆς τραγωδίας, καὶ ἢ ζωὴ ξεχάστηκε, μόλις ἐξαντλήθηκε ἢ ἐπικοινωνιακὴ τῆς χρησιμότητα.

• Τό 2018 μέ ἰδιαίτερο ἀποτροπιασμό ἀνακοίνωσαν τὰ δελτία εἰδήσεων καὶ ὑποδέχθηκε ἢ εὐρύτερη ἑλληνικὴ κοινωνία δύο ἐπεισόδια **βρεφοκτονίας** ἀπὸ δύο κοπέλες 19 καὶ 22 ἐτῶν, μόλις τὰ μικρά γεννήθηκαν. Τραγικά βέβαια τὰ περιστατικά, ἀλλὰ καὶ εὐκολὴ καὶ ἄμεση ἢ καταδίκη τῶν δύο μητέρων ἀπὸ τὰ Μέσα.

Ἄν εἶχαν προχωρήσει σέ ἐκτρώσεις, θά ἔλεγε ἢ κοινωνία μας, δέν θά ὑπῆρχε «οὔτε γάτα οὔτε ζημιὰ»: Κανένας δέν θά ἤξερε, κανένας δέν θά κατέκρινε, ὅλα θά ἦταν καλά καὶ ὠραία. Γιατί τέτοια διάκριση; Εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἐπεμβοῦμε καὶ νά τιμωρήσουμε τίς «ἐνόχους», μέ τὸν λίθο τοῦ ἀναθέματος στό χέρι, ἐν ὀνόματι τῶν δύο νεκρῶν βρεφῶν, ἀλλὰ κοιμόμαστε ἡσυχοὶ καὶ μέ τὴ συνειδησή μας ἀναπαυμένη γιὰ τίς δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἔμβρυα πού δέν ἔφτασαν ποτέ νά δοῦν τό φῶς τῆς ἡμέρας, πού καταδικάστηκαν καὶ ἐκτελέστηκαν, συχνά μέ τὴ συνέργεια κάποιου μάνας τῆς μάνας, κάποιου συζύγου ἢ

«συντρόφου», καί βέβαια κάποιου γιατροῦ καί κάποιας μαίας!

• Όλα τά παραπάνω δείχνουν ἀνάγλυφα, ὅτι κατά βάθος ὅλοι ἀναγνωρίζουμε τή **ζωή τοῦ ἐμβρύου**. Ὡστόσο, ἐπειδῆ ἡ ἀναγνώριση αὐτή βάζει περιορισμούς στήν κοσμική ζωή καί συμπεριφορά μας καί μᾶς στερεῖ ἀπό ἄλλες «ἐλευθερίες» πού διαφημίζονται καί προβάλλονται ὡς δῆθεν ἀπαραίτητες γιά τήν εὐζωΐα μας, ἐπιλέγουμε νά τήν ἀγνοοῦμε καί νά καταπνίγουμε τίς σχετικές ἐνοχές μας. Ἄν αὐτή ἡ στάση δέν ἀποτελεῖ κραυγαλέα ὑποκρισία, ποιός εἶναι ὁ πιό κατάλληλος χαρακτηρισμός;

Ἄντωνιος Παπαγιάννης
Δρ Ἱατρικῆς καί Θεολογίας
Ἱατρός πνευμονολόγος
Θεσσαλονίκη

ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

ἐκδόσεις

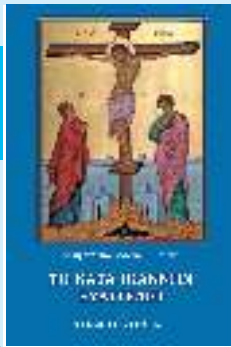
Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

**ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ**

τεῦχος Γ'
κεφάλαια ιδ' - κα'

Ἐρμηνεύει τά κεφάλαια (ιδ' - κα') τοῦ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγελίου. Κατάλληλο καί γιά Ἀγιογραφικούς κύκλους.

Σελ. 288. Τιμᾶται 10 εὐρώ.
Τηλ.: 2103212713-6936941857.
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὁ Χρυσόστομος γιά τό κήρυγμα

Πνευματική τράπεζα

«Διά τοῦτο καθ' ἐκάστην τήν πνευματικήν ταύτην παρατίθεμεν ὑμῖν τράπεζαν, ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς παραινέσεως καί τῇ πολλῇ τῶν θείων Γραφῶν μελέτῃ πᾶσαν ἀποτειχίσωμεν τῷ πονηρῷ δαίμονι τήν ἐπιβουλήν. Ὅταν γάρ ἴδῃ πολλήν ἡμᾶς περί τά πνευματικά τήν σπουδῆν τιθεμένουσ, οὐ μόνον οὐκ ἐπιθήσεται, ἀλλ' οὐδέ ἐντιβλέψαι τολμήσει» Ε.Π.Ε. 3,536.

Μετὰ φρασις

Γι' αὐτό καθημερινά σεβρίζουμε σέ σᾶς αὐτή τήν πνευματική τράπεζα, γιά νά ἀποκρούσουμε δηλαδή κάθε ἐπιβουλή τοῦ πονηροῦ δαίμονος, μέ τίς συνεχεῖς συμβουλές καί μέ τήν προσεκτική μελέτη τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ὅταν ὁ διάβολος δῆ, ὅτι φροντίζουμε πολύ γιά τήν πνευματική ζωή, ὄχι μόνο δέν μᾶς ἐπιτίθεται, ἀλλ' οὔτε καί νά μᾶς πειράξῃ δέν θά τολμήσῃ.

Ὁρεῖς τῶν ἀκροατῶν

«Χαίρω ὁρῶν ὑμᾶς συντρέχοντας ἐπί τήν ἀκρόασιν καί μετά πολλῆς τῆς ἡδονῆς δεχομένους τήν παρ' ἡμῶν διδασκαλίαν. Καί διά τοῦτο καί αὐτός μετά πλείονος τῆς προθυμίας καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑμῖν τήν πτωχήν ἡμῶν ταύτην καί εὐτελεῆ τράπεζαν παρατιθέναι σπουδάξω. Ἡ γάρ ἐπιτεταμένη ὑμῶν ὄρεξις ἀποκρύπτει τῆς τραπέζης τήν εὐτέλειαν καί τά μικρά μεγάλα ποιεῖ φαίνεσθαι» Ε.Π.Ε. 4,122.

Μετὰ φρασις

Χαίρομαι πού σᾶς βλέπω νά τρέχετε νά μέ ἀκούσετε καί νά δέχεστε μέ πολλή εὐχαρίστησι τή διδασκαλία μου. Γι' αὐτό κι ἐγώ μέ μεγαλύτερη προθυμία φροντίζω κάθε μέρα νά σᾶς παραθέτω τήν πτωχή αὐτή καί εὐτελεῆ τράπεζα. Ἡ μεγάλη σας ὄρεξις καλύπτει τήν λιτότητα τῆς τραπέζης καί κάνει τά μικρά νά φαίνονται μεγάλα.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό μεγαλειο του αρχιερέως Χριστού

Οταν σκέπτεσαι τήν **ἀγάπη** του Χριστού πάνω στο Σταυρό και τήν **αιώνια λύτρωσι** που προσφέρει, τότε κατανοείς τί σημαίνει να προσέρχεσαι στο Χριστό. Και τό πως πρέπει να προσέρχεσαι σ' Εκείνον, που προσφέρεται πάντοτε για σένα. **Ἀρχιερέας - Ἄνθρωπος - Θεός!**

- Ἐγώ ὁ ἄνθρωπος δέν εἶμαι ἄξιος «προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν» τό μυστήριο τῆς **θείας ἱερωσύνης**, τό θυσιαστήριο του Θεοῦ, τήν προσφορά τῆς ζωῆς του Χριστοῦ, τό Σῶμα καί τό Αἷμα του αἰωνίου Ἀρχιερέως. Ἄς μή λησμονοῦμε, ὅτι πουθενά στήν Καινή Διαθήκη οἱ διακονοῦντες τήν Ἐκκλησία δέν ὀνομάζονται **ιερεῖς** καί **ἀρχιερεῖς**. Καλοῦνται **πρεβύτεροι** καί **ἐπίσκοποι**. Μόνο ἕνας καλεῖται ἱερεὺς καί ἀρχιερεὺς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνο Αὐτός μᾶς σώζει «εἰς τό διηκεές». Καί ἐξακολουθεῖ μόνος Αὐτός να ὀνομάζεται Ἀρχιερέας, ὅπως βλέπουμε στήν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή.

- Ἐκεῖνος, ὁ ἀρχιερέας Χριστός, παίρνει τίς ἁμαρτίες μας καί μᾶς δέχεται, ὅταν μετανοοῦμε. Ὁ Ἄναμάρτητος ἀγκαλιάζει τόν ἀμαρτωλό καί μέ τό ἐλεός Του τοῦ χαρίζει ἄφεσι ἁμαρτιῶν καί ζωὴ αἰώνιο!

- Ὁ Θεός Πατέρας δέχεται **τῆ θυσία του Υἱοῦ Του**, που προσφέρεται ὄχι για δικές Του ἁμαρτίες, ἀφοῦ ἦταν ὁ **Ἄναμάρτητος**, ἀλλά για μᾶς, τό λαό Του.

Περιγράφοντας τό μεγαλειο του ἀρχιερέως Χριστοῦ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει στήν πρὸς Ἑβραίους: «*Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπό τῶν ἀμαρτωλῶν καί ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὅς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὡσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἕπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γάρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτόν ἀνεπέγκας*» (Ἑβρ. ζ' 26-27). **Μετὰ φρασῖς:** «*Ἐνας τέτοιος ἀρχιερέας μᾶς χρειαζόταν· ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος· να μήν ἔχη καμμιὰ σχέσι μέ ἔργα ἀμαρτωλά· να μήν ἔχη ἀνάγκη, ὅπως οἱ συνηθισμένοι ἀρχιερεῖς να προσφέρη κάθε μέρα θυσία πρῶτα για τίς δικές του ἁμαρτίες καί μετά για τίς ἁμαρτίες του λαοῦ, ἀφοῦ τό ἔργο αὐτό τό ὠλοκλήρωσε τότε που πρόσφερε μιὰ για πάντα θυσία τόν ἑαυτό Του*».

* * *

Σέ ἀπόλυτο βαθμό ὁ Χριστός εἶναι ὁσιος, ἅγιος.

- Εἶναι **ἄκακος**. Χωρίς ἔχνος κακίας, κακότητος, πονηρίας καί δόλου. «*Οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Ἦσ. νγ' 9. Α' Πέτρ. β' 22).

• Εἶναι **ἀμίαντος**. Ἐν στό πάλλευκο χιόνι τῆς ψηλῆς ἀπάτητης κορφῆς εἶναι δυνατὸν νά βρῆς μαύρη κηλίδα, ἄλλο τόσο εἶναι δυνατὸν νά ἐπισημάνης μῶμο πάνω στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ πάλλευκη κορυφή τῆς **ἀπόλυτης ἀναμαρτησίας**. Ἡ θυσία τοῦ Σταυροῦ εἶναι σωτήρια, ὡς θυσία **«ἀμνοῦ ἀμόμου καί ἀσπίλου Χριστοῦ»** (Α' Πέτρ. α' 19).

Ὅσοι προσπαθοῦν νά σπιλώσουν τόν Ἄσπιλο, τό σπήλαιο τῆς δικῆς τους διαστροφῆς φανερώνουν τίποτε ἄλλο.

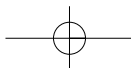
• Εἶναι **χωρισμένος** ἀπό τήν ἀμαρτία. Μυστήριο τό πῶς ἐνώθηκαν στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἡ θεία καί ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Μυστήριο καί τό πῶς συνυπάρχουν τά δύο: Καί ἡ ἀπόλυτη **κοινωνία** καί ἡ ἀπόλυτη **διάστασις**. Εἶναι ὁ Χριστός καί ἀπόλυτα ἐνωμένος μέ τό ἀμαρτωλό πλάσμα Του εἶναι καί ἀπόλυτα χωρισμένος ἀπό τήν ἀμαρτία τοῦ πλάσματός Του. **«Χωρισμένος ἀπό τῶν ἀμαρτωλῶν»** (Ἑβρ. 26).

• Εἶναι ὁ **ἀρχιερέας**, πού προσφέρει τή ζωή Του, χωρίς νά πάσχη καθόλου ἡ Θεότητά Του. Πάσχει ὡς ἄνθρωπος, ἀλλά σώζει ὡς Θεάνθρωπος καί Φιλάνθρωπος. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: **«Ὅταν λέγω ἀνθρωπότητα, θεότητα ἔχουσαν λέγω, οὐ διαιρῶν, ἀλλά ἀφείς τά πρόποντα ὑποπτεύειν»** (Ε. Π.Ε. 24,526). Μετά φρασις: Ὅταν μιλάω γιά ἀνθρώπινη φύσι, ἐννοῶ αὐτήν πού εἶναι ἐνωμένη μέ τήν Θεότητα. Δέν τήν χωρίζω, ἀλλ' ἀφήνω νά σκέπτεται κανεῖς αὐτά πού πρέπει.

• Δέν ἔχει ἀνάγκη νά προσφέρῃ ὡς ἀρχιερέας ὅπως οἱ ἄλλοι ἀρχιερεῖς. Ὅλοι, καί στήν Παλαιά Διαθήκη οἱ ἀρχιερεῖς καί στήν Καινή οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ ἐπίσκοποι, ἔχοντας συνείδησι τῆς ἀμαρτωλότητάς τους, **«πρότερον ὑπέρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρουσιν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ»** (Ἑβρ. ζ' 26). Καί σήμερα, ὅταν λειτουργοῦν οἱ ἱερεῖς, λένε: **«ὑπέρ τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων»**. Γιά τά δικά τους ἀμαρτήματα πρῶτα, πού εἶναι καί βαρύτερα ἀπό τοῦ λαοῦ, πού ἔχει κάποτε τό ἐλαφρυντικό τῆς ἀγνοίας. Ὁ Χριστός δέν εἶχε δικές Του ἀμαρτίες. Δέν μπορούσε νά ἔχη. Γι' αὐτό δέν χρειαζόταν νά θυσιαστῇ γιά τόν ἑαυτό Του.

• Ἡ ἀγάπη Του ἐπομένως πάνω στήν **ἀγία Τράπεζα** τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὅλη ὑπέρ τῶν ἄλλων, ὑπέρ τῶν ἀμαρτωλῶν, καί μάλιστα ὅλων τῶν αἰώνων. **«Τοῦτο γάρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτόν ἀνελέγκασ»** (Ἑβρ. ζ' 27). Μία φορά καί γιά πάντα. Ὅπως μία φορά ἀναψε τόν ἥλιο καί ἔκτοτε φωτίζει πάντοτε καί πάντες.

• **«Ἐφάπαξ»** ἔπαθε ὁ Χριστός. Ἄλλ' αἰώνια πάσχει. Αἰώνια εἰσπράττουν οἱ ἄνθρωποι τό **«ἐφάπαξ»**, τήν **αἰώνια ζωή**. Τήν εἰσφορά γι' αὐτό τό **«ἐφάπαξ»** τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ τήν ἔχει πληρώσει ὁ Χριστός **«ἐφάπαξ»!** Ἐχει μικρή συμμετοχή κι ὁ ἄθρωπος. Εἶναι ἡ πίστις του, ἡ μετάνοιά του καί ὁ πνευματικός του ἀγώνας.

γιά τό τίθά συμβῆ στους τωρινούς καιρούς κι ἔτσι νά τούς διαλύσῃ τήν πάρωσι;

Μία τόσο ἀπλή ἀλήθεια, ὅτι ὁ Θεός εἶναι γιά ὅλους καί ἡ σωτηρία τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά ὅλους, στους φανατικούς Ἰσραηλίτες ἦταν ἀδιανόητη! Δέν μπορεῖ ὅμως ὁ Παῦλος ν' ἀφήσῃ τήν ἀλήθεια αὐτή ἀνυπεράσπιστη. Κάποτε καί τά αὐτονόητα, ὅταν ἀμφισβητοῦνται, πρέπει ν' ἀποδεικνύωνται. Καί γιά τούς Ἰσραηλίτες οἱ πιά ισχυρές ἀποδείξεις ἦσαν τά λόγια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἰδίως τά λόγια τῶν Προφητῶν. Γι' αὐτό στόν ἐπόμενο στίχο ἐπιστρατεύει ἕνα ἄλλο χωρίο ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, παρμένο ἀπό τόν προφήτη Ἡσαΐα.

Σέ ποιούς ἐμφανίζεται; (στ. 20)

● Μιλάει ὁ Θεός, στό βιβλίο τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, γιά τήν ἀποκάλυψι τῶν ἐθνῶν, ὅτι κάποια ἡμέρα θά γίνουν ἄξιοι ἀποκαλύψεως καί οἱ ἐθνικοί. Θά ἐμφανισθῇ ὁ Θεός σ' ἐκείνους, πού δέν ρωτᾶνε γι' Αὐτόν, ἀφοῦ δέν Τόν ξέρουν. Θά ἀποκαλυφθῇ στό δρόμο ἐκείνων, πού δέν Τόν ζητᾶνε. Νά τό χωρίο τοῦ Παύλου, πού θυμίζει τόν Ἡσαΐα: *«Ἡσαΐας δέ ἀποτολμᾷ καί λέγει: Εὐρέθην τοῖς ἐμέ μή ζητοῦσιν, ἐμφανής ἐγενόμην τοῖς ἐμέ μή ἐπερωτῶσι»* (στ. 20). Δηλαδή: Ὁ Ἡσαΐας μάλιστα τολμᾷ καί λέει: Βρέθηκα ἀπό ὄσους δέν μέ ζητοῦσαν· φανερώθηκα σέ ὄσους δέν εἶχαν ἰδέα γιά μένα.

Τό χωρίο μέ τά λόγια τοῦ Θεοῦ στόν Ἡσαΐα ἔχει ὡς ἑξῆς: *«Ἐμφανής ἐγενήθην τοῖς ἐμέ μή ἐπερωτῶσιν, εὐρέθην τοῖς ἐμέ μή ζητοῦσιν»* (Ἡσ. ξε' 1).

● Ὁ Θεός εἶναι Θεός τῆς ἀποκαλύψεως. Φιλότιμες οἱ προσπάθειες τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων νά βροῦν τό Θεό. Φανέρωνε τό ἀνικανοποίητο ἀπό τή λατρεία τῶν εἰδώλων. Ἄλλ' ἦταν ἀδύνατον μέ τά χέρια τους νά πιάσουν τό Θεό, μέ τό νοῦ τους νά συλλάβουν τόν ἀπερινόητο Θεό. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπό τό ἄλλο μέρος εἶχαν τήν ἀποκάλυψι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἔστω καί μέσα στό γνόφο τοῦ ὄρους Σινᾶ. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἐθνικοί ἔκαναν προσπάθειες νά φύγουν ἀπό τήν ἄγνοια καί ἀπό τήν πλάνη, οἱ Ἰσραηλίτες ἐπαναπαύθησαν στά κεκτημένα καί δέν προ-

σπάθησαν ν' αὐξήσουν τίς προϋποθέσεις γιά πλουσιώτερη ἀποκάλυψι καί θεογνωσία. Ἐπαναπαύθησαν στά φτωχά στοιχεῖα τοῦ νόμου.

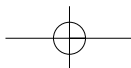
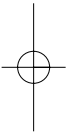
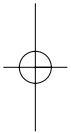
● Ἄλλ' ἦλθε ἡ ὥρα, πού τούς ξεπέρασαν οἱ ἐθνικοί. Καυχᾶσαι, ὅτι ἔχεις γραφομηχανή, ἐνῶ ὁ διπλανός σου γράφει μέ τό χέρι! Ἄλλά ξαφνικά αὐτός προμηθεύεται κομποῦτερ καί ξεπερνᾷ ἐσένα, πού χρόνια τώρα ἔχεις παραμένει στή γραφομηχανή. Κάπως ἔτσι ἄς νοήσουμε τό ξεπέραςμα τῶν ἐθνικῶν ἔναντι τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Θεός τούς ἀξίωσε μεγαλύτερου φωτισμοῦ, διότι ἔδειξαν ταπεινώσι, διότι πίστεψαν, διότι ἦσαν *«δίκαιοι καί φοβούμενοι τόν Θεόν»*, σάν τόν ἐθνικό Κορνήλιο (Πράξ. ι' 22). Οἱ Ἰσραηλίτες, μέ τό θρησκευτικό τους ἐγωισμό, ἀπώθησαν τή χάρι. Ἐκλείσαν τά μάτια τους, ὅταν τό φῶς ἔλαμψε στόν κόσμο καί ἔγινε *«φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν»* (Λουκ. β' 32).

● Ἄς φοβηθοῦμε κι ἐμεῖς. Θεωρούμεθα, ὅτι ἔχουμε τό φῶς τῆς Ἀλήθειας. Καυχώμεθα, ὅτι ἔχουμε γνωρίσει τό Θεό καί «ὄν ἀπέστειλεν Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰωάν. ιζ' 3). Ἄλλ' ἄραγε ἔχουμε πραγματικά γνωρίσει τό Θεό; Ζοῦμε τή ζωή τοῦ Χριστοῦ; Μήπως ἄλλοι, πού σήμερα θεωροῦνται μακρῶς, πλησιάσουν στήν πίστι καί γίνουν ἅγιοι, κι ἐμεῖς βρεθοῦμε ἔξω τῆς βασιλείας; Παρατηρεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Καί τήν ὑμῶν ἔκπτωσιν καί τήν ἐκείνων εἰσαγωγῆν λέγει τῷ «εὐρέθην τοῖς ἐμέ μή ζητοῦσιν...». Τίνες οὖν οἱ μή ζητοῦντες; Τίνες οἱ μή ἐπερωτῶντες; Εὐδελον, ὅτι οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλ' οἱ ἐξ ἐθνῶν, οἱ μηδέποτε αὐτόν ἐπιγινόντες»* (Ε. Π.Ε. 17, 362). Μετάφρασις: Καί τή δική σας ἔκπτωσι (ᾧ Ἰουδαῖοι) καί τή δική τους (τῶν ἐθνικῶν) εἰσαγωγή ἐννοεῖ μέ τά λόγια «Βρέθηκα ἀπ' ἐκείνους, πού δέν μέ ζητοῦσαν...». Ποιοί, λοιπόν, εἶναι ἐκεῖνοι, πού δέν Τόν ζητοῦσαν; Καί ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, πού δέν ἐρωτοῦσαν; Ὅπωςδήποτε δέν πρόκειται γιά τούς Ἰουδαίους, ἀλλά γιά ἐκείνους, πού προέρχονται ἀπό τά διάφορα ἔθνη· γιά ἐκείνους, πού δέν Τόν γνώρισαν ποτέ.

Ἀπείθεια καί σκληροκαρδία (στ. 21)

● Στό ἴδιο σημεῖο τοῦ προφήτου Ἡσαΐα ὁ

Θεός κάνει λόγο καί γιά τήν ἀπειθεία, τί σκληροκαρδία, τήν ἀντιλογία, πού ἔδειξε δυστυχῶς ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ. Ἐναφέρει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ ἀπόστολος Παῦλος τί συνέχεια ἀπό τό βιβλίο τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: *«Πρός δέ τόν Ἰσραήλ λέγει: Ὁλην τήν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα»* (στ. 21). Ἐδῶ ὁ Θεός φανερώνει τί συνεχῆ στοργή Του πρὸς ὄλους, ἐπομένως καί πρὸς τό λαό Του. Ἐπλῶσα τά χέρια μου στοργικά, γιά νά μαζέψω τό λαό μου, γιά ν' ἀγκαλιάσω τά παιδιά μου, γιά νά χειραγωγήσω τόν Ἰσραήλ, ἀλλ' ὁ Ἰσραήλ δέν θέλησε. Ξέφυγε. Ἐγίνε ἀποστάτης. Καί μόνο; Ἀπειθεῖ καί ἀντιλέγει.

• Πόσες φορές ὁ Θεός ἄπλωσε τά χέρια Του καί ἔσωσε τόν Ἰσραήλ σέ δύσκολες στιγμές τῆς ἱστορίας του; Ἐκεῖνη πίν ὥρα ἔβλεπαν τό θαῦμα, δόξαζαν τό Θεό, ἀλλ' ὕστερα γίνονταν ἐπιλήσιμονες. Ξεκνοῦσαν τό Θεό καί σπύκωναν τά χέρια σέ ψεύτικους θεούς. Ἀπειθεία, ἀντιλογία, «κοντράρισμα» στό Θεό εἶναι καί ἡ ἀσέβεια πρὸς τοὺς προφῆτες, πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ.

«Ὁλην τήν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαόν ἀπειθοῦντα καί ἀντιλέγοντα» (στ. 21). Δηλαδή: Ἀντίθετα, γιά τόν Ἰσραήλ λέει: “Ὁλην τήν μέρα ἄπλωσα τά χέρια μου σέ λαό ἀπειθῆ καί ἀντιδραστικό”.

• Τά χέρια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπλωμένα ὡς ἀγάπη. Δῆτε τόν Ἐσταυρωμένο. Ἐπλῶσε τά χέρια Του πάνω στό Σταυρό, γιά νά προσφέρῃ στό λαό, σ' ὄλα τά ἔθνη, τί σωτηρία καί τί λύτρωσι. Οἱ Ἰσραηλίτες φάνηκαν ἀνάξιτοι τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσέξουμε μὴ φανοῦμε κι ἐμεῖς ἀνάξιτοι τῆς ἀπειρης ἀγάπης, πού εἰκονίζουν τά ἀπλωμένα στό Σταυρό χέρια τοῦ Θεανθρώπου. *«Πάντοθεν ἀνάξιτοι συγγνώμης εἰσί»*, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τοὺς Ἰουδαίους (Ε.Π.Ε. 17,366).

• Γιά νά μὴ καταστοῦμε καί μεῖς ἀνάξιτοι συγγνώμης καί ἐλέους, ἄς παύσουμε τίς ἀντιλογίες. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, γιά μᾶς δέν εἶναι γιά ἀντιλογία. Εἶναι γιά εὐλογία. Εἶναι γιά ἀπολογία. Εἶναι γιά μελέτη πρὸς καταρτισμόν.

Δ.Γ.Α.

Ὁ Χρυσόστομος γιά τήν ἀγάπη

Τό μέτρο τῆς ἀγάπης

«Εἰπέ ἡμῖν, ὦ μακάριε Ἰωάννη· οὔτω, πῶς; Εἰπέ τό μέτρον, εἰπέ τό μέγεθος, δίδαξον ἡμᾶς τήν ὑπερβολήν. “Οὔτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκε, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον” (γ' 16). Εἶδες τήν αἰτίαν τῆς τοῦ Υἱοῦ παρουσίας ταύτην οὔσαν, ὥστε τοὺς μέλλοντας ἀπόλλυσθαι σωτηρίας ἀφορμὴν εὐρεῖν διὰ τῆς εἰς αὐτόν πίστεως;» Ε.Π.Ε. 3,140.

Μετὰ φρασῖς

Πές μας, μακάριε Ἰωάννη (εὐαγγελιστά): εἶπες «οὔτω», «τόσο». Δηλαδή πόσο; Πές μας τό μέτρο, πές μας τό μέγεθος τῆς ἀγάπης, δίδαξέ μας τήν ὑπερβολή. «Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, ὥστε ἔδωσε τόν υἱό του τόν μονογενῆ, οὔτως ὥστε ὅποιος πιστεύει σ' αὐτόν, νά μὴ χάνεται, ἀλλά νά ἔχη ζωὴ αἰώνια». Εἶδες, λοιπόν, ὅτι ἡ αἰτία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτή, τό νά βροῦν δηλαδή δυνατότητα σωτηρίας μέ τήν πίστι τους σ' Αὐτόν;

Ἀγάπη στοὺς ἐχθρούς

«Ἐννόησον, ἀγαπητέ, ὅσον τῆς ἀρετῆς τό μέγεθος ταύτης ἀπὸ τῶν ἐπάθλων, ὧν ἐπηγγείλατο τοῖς ταύτην κατωρθωκόσιν ὁ τῶν ὄλων Θεός. Εἰπὼν, “Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν” (Ματθ. ε' 44), φησὶν: “Ὅπως γένησθε ὅμοιοι τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους”» Ε.Π.Ε. 3,176.

Μετὰ φρασῖς

Σκέψου πόσο μεγάλη εἶναι αὐτή ἡ ἀρετή. Θά τό καταλάβης ἀπὸ τά βραβεῖα, πού ὑποσχέθηκε ὁ Θεός σέ ὅσους τήν ἐπιδιώκουν. Εἶπε: «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας». Ἐτσι θά γίνετε ὅμοιοι μέ τόν ἐπουράνιο Πατέρα. Αὐτός ἀνατέλλει τόν ἥλιο Του καί στοὺς καλοὺς καί στοὺς πονηροὺς καί βρέχει γιά τοὺς δικαίους καί γιά τοὺς ἀδίκους.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἐνοχλεῖ ἡ σιγή!

Θεός θέλει νά Τόν ἐνοχλοῦμε. Ἐς θυμηθοῦμε τήν περίπτωσι τοῦ τυφλοῦ ἐκείνου στήν Ἱεριχώ. Σάν κατάλαβε, ὅτι «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται*» (Λουκ. ιη' 35), ἄρχισε νά φωνάζει. Ζητοῦσε φῶς. Τόν πλάκωνε ἀφάνταστα τό σκοτάδι. Γι' αὐτό ἐνοχλεῖ τόν Χριστό, πού εἶναι τό φῶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτός, ὁ *Φωτοδότης*. Ὁ Ἴδιος διακηρύττει: «*Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾤ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου*» (Ἰωάν. θ' 5).

Ἐμεῖς γιορτάζουμε τὰ *Φῶτα*, ἀλλά δέν θέλουμε φῶς! Καί κάτι χειρότερο: Γινόμαστε σάν τούς ἀνθρώπους, πού ἀκολουθοῦσαν μέν τό Χριστό στήν πορεία Του, ἀλλ' ἐμπόδιζαν τόν τυφλό νά ζητήη τό φῶς του ἀπό τόν Χριστό. Τοῦ «βούλωναν» τό στόμα. Τούς ἐνοχλοῦσε ἡ κραυγή του. Ὁ τυφλός ὁμως «*πολλῶ μᾶλλον ἔκραζε*» (Λουκ. ιη' 39). Σάν νά ἔλεγε:

—*Κύριε, ὁ κόσμος μοῦ λέει νά σιωπήσω. Ἐνοχλοῦνται ἀπό τήν κραυγή μου. Ἐγώ ὁμως, Κύριε, νομίζω, ὅτι σέ Σένα μᾶλλον ἀρέσει ἡ κραυγή μου. Δέν εἶναι ἔτσι; Πέστο μου. Ἄν ἐνοχλήσαι, νά σταματήσω...*

Καί ὁ Κύριος σάν νά λέη:

—*Ὁχι! Ἐκεῖνο, πού μ' ἐνοχλεῖ εἶναι ἡ σιωπή τῶν χριστιανῶν.*

Ἐς Τόν ξαναρωτήσουμε:

—*Ποιά σιωπή Σέ ἐνοχλεῖ, Κύριε;*

Καί ὁ Κύριος σάν νά λέη:

• *Ἡ σιωπή ἀπό τήν ἀπουσία τῆς προσευχῆς. Ἐγώ θέλω νά μοῦ χτυπᾶτε τήν πόρτα. «Κρούετε καί ἀνοίγῃσεται ὑμῖν» (Ματθ. ζ' 7). Θέλω νά μέ*

ἐνοχλήτε ὅποιαδήποτε ὥρα. Ὀλημερίς καί ὄλονυκτίς βρίσκομαι κι ἀκούω. Ὅσο μέ ἐνοχλεῖτε μέ τή δέησί σας, τόσο φανερώνετε τήν πίστι σας στήν ἀγάπη μου.

—*Ποιά σιωπή Σέ ἐνοχλεῖ, Κύριε;*

• *Ἡ σιωπή ἀπό τήν ἀνυπαρξία ὁμολογίας καί μαρτυρίας. Οἱ ἄνθρωποι δέν θέλουν ζωντανούς τούς πιστούς μου. Δέν θέλουν ζωντανή τήν Ἐκκλησία μου. Θέλουν σιγή νεκροταφείου. Μία τέτοια σιγή εἶναι δείγμα αὐτοκτονίας πίστεως. Ὅποιος πιστεύει, μιλάει. Ὅποιος πονάει, φωνάζει. Ὅποιος εἶναι φίλος μου, μέ ὁμολογεῖ*

—*Ποιά σιωπή Σέ ἐνοχλεῖ, Κύριε;*

• *Ἡ σιωπή, πού ἐπιβάλλουν οἱ μεγάλοι στά ἀνυπεράσπιστα βρέφη. Οἱ ἄνθρωποι φιμώνουν καί τήν ἀνεπιθύμητη ζωὴ. Κελαηδεῖ τό πουλί στό κλουβί, καί σεῖς τό σκοτώνετε. Σκιρτᾷ ἡ ζωὴ στή μητρικὴ ὑπαρξί, καί σεῖς τήν φονεύετε.*

• *Κύριε! Συγχώρεσέ μας γιά τή μέχρι τώρα σιγή.*

• *Γιά τό ὅτι δέν ἀνοίγουμε τό στόμα μας νά Σέ ὑμνοῦμε καί νά Σέ παρακαλοῦμε.*

• *Γιά τό ὅτι δέν ἀνοίγουμε τό στόμα μας νά ἐκφράσουμε τήν πίστι μας στή Θεανθρώπινη παρουσία Σου.*

• *Γιά τό ὅτι «βουλώσαμε» χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδες στόματα, μικρῶν παιδιῶν, σκοτώνοντάς τα μέ τίς ἐκτρώσεις, γιατί θά μᾶς ἐνοχλοῦσε τό κλάμα τους!*

• *Δίνε μας πίστι, νά γινώμαστε ἐνοχλητικοί γιά τό ὄνομά Σου καί γιά τὰ παιδιά Σου.*

Σημασία έχει ή έξοδος

Είτε στα 106 είτε νωρίτερα, σημασία έχει ή έξοδος, σημασία έχει ή ζωή που ακολουθεί!». Τά λόγια αυτά ανήκουν σ' ένα σοφό και πιστό χριστιανό και φιλόανθρωπο γιατρό, που πορεύεται στο 106ο έτος της ζωής του. Μ' αυτά σφράγισε τη συνέντευξι, που έδωκε σέ δημοσιογράφο της έφημερίδας «Καθημερινή» στις 20 Οκτωβρίου 2024. Η συνέντευξις του κάλυψε μία σελίδα όλοκληρη του Κυριακάτικου φύλλου της έφημερίδας.

• Ο αιωνόβιος γιατρός είναι ο περίφημος καθηγητής της Ίατρικης στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κ. **Δαΐκος Γεώργιος**. Τό όνομά του δέν είναι ξακουστό μόνο γιατί ύπηρξε περίφημος λοιμοξιολόγος και καθηγητής της Παθολογίας, αλλά και γιατί ή καρδιά και τό μυαλό του ήταν και είναι δοσμένα στον **Ίατρό των ψυχών και των σωματών**, στον Ίησού Χριστό. Πιστότατο μέλος της Έκκλησίας Του ό σεβάσμιος καθηγητής. Ζωντανό μέλος Χριστιανικών Συλλόγων και Αδελφοτήτων.

• Λίγα από τά άπλᾶ και ταπεινά λόγια από τήν συνέντευξι του άξιζει νά παρουσιάσουμε.

• Γεννήθηκε τό 1918 στη Ζαχάρω της Ηλείας. «Πέρασα, λέει, στην Ίατρική. Πολύ σύντομα τήν αγάπησα, γιατί συνειδητοποίησα ότι ή ίκανοποίηση που παίρνει κανείς από τήν προσφορά στον άσθενή δέν συγκρίνεται με τίποτε άλλο».

• Περάτωσε πολύ νωρίς τίς ιατρικές σπουδές του και έσπευσε νά προσφέρει τίς ύπηρεσίες του με τή λήξι του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου σέ μία από τίς λουτροπόλεις, που έστελναν τούς έφέδρους τραυματίες πολεμιστές. Δέν τόν ένδιέφεραν τά μεγαλεία και οι καθηγητικές έδρες, όσο ή προσφορά και ή αγάπη στους ήρωες της Άλβανίας.

• Στο ίατρείο των ίαματικῶν λουτρῶν ό νεαρός Δαΐκος δέχθηκε άναπάντεχο τηλεφώνημα από φίλο του και συστρατιώτη του νά έπιστρέψη στην Άθήνα για νά μεταβή προς μετεκπαίδευσι στην Άμερική. Περιγράφει τήν περιπέτεια στο μακρυνό για τήν έποχή εκείνη ταξίδι με έμπορικό πλοίο. «Τελικά, διηγείται, έφτασα στη Βαλτιμόρη. Χρειαστήκαμε 53 μέρες, για νά βρεθοῦμε με πολλές περιπέτειες εκεί, που ό φίλος μου έπέμενε, ότι τό όνειρο νά γίνουμε γιατροί της αγάπης θά γινόταν πραγματικότητα».

• Έπιστρέφοντας στην Άθήνα στα μέσα της δεκαετίας του 1950 ό Γεώργιος Δαΐκος έντάχθηκε στην Δ΄ Παθολογική Κλινική του νοσοκομείου «Ό Εύαγγελισμός», δίπλα στον πρωτοπόρο Βασίλειο Μαλάμο.

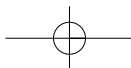
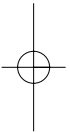
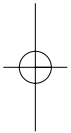
• Τό 1968 έγινε **καθηγητής της Παθολογίας** και δημιούργησε στο νοσοκομείο «Άλεξάνδρα» τόν πρώτο πυρήνα για τήν ανάπτυξη της έλληνικής **λοιμοξιολογίας**, έστιάζοντας στην αντιμικροβιακή χημειοθεραπεία, που για τή χώρα μας ήταν άγνωστο πεδίο, με πλήθος δημοσιεύσεων και ανακοινώσεων σέ συνέδρια, στην Ελλάδα και στο έξωτερικό.

Στη συνέχεια ανέλαβε τήν Παθολογική Κλινική στο «Λαϊκό», άπ' όπου άφυπηρέτησε.

«Στόχος μου -είπε- δέν ήταν μόνο ή έπιστημονική κατάρτιση των φοιτητών μου, αλλά και ή ευρύτερη διαπαιδαγώγησή τους. Όχι ή άπλή μετάδοση γνώσεων και ίκανοτήτων, αλλά ή ανάπτυξη μιᾶς ολοκληρωμένης προσωπικότητας».

• Στη συνέντευξι δέχτηκε τήν τελευταία έρώτησι ό σεβάσμιος χριστιανός ίατρός:

«Τί είναι πιο σημαντικό για έναν γιατρό; Που έχει καταλήξει μέσα από τήν έμπειρία τόσων δεκαετιῶν;».

Ἡ ἀπάντησίς του: «*Νά ἀντιμετωπίζει τόν ἀσθενῆ ὡς ψυχσωματική ὄντοτητα, ὄχι ὡς ἐπιστημονική περίπτωση. Νά τόν βλέπει μέ ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον, ὄχι νά τόν λυπάται. Νά στέκεται δίπλα του καί νά προσπαθεῖ νά τοῦ ἐξασφαλίζει ποιότητα ζωῆς, μέχρι νά φύγει ἀπό τόν κόσμο ἐτοῦτο ἤρεμος καί, εἰ δυνατόν, χωρίς πόνο καί ἀγωνία.*»

Τό ἀκροτελεύτιο τῆς συνεντεύξεως τοῦ περίφημου καθηγητοῦ Γεωργίου Δαϊκού: «*Αὐτό πού ἔχει σημασία, σέ οποιαδήποτε ἡλικία, εἶναι ἡ “ἐξοδος”. Νά γίνει μέ ἀξιοπρέπεια...*».

«Δικά μου εἶναι τά παιδιά!»

Τίνος εἶναι τά παιδιά; Τῶν **γονέων** τους; Μακάρι νά τά ἀγαποῦν οἱ γονεῖς τους, νά τά θεωροῦν θησαυρό τους, νά τά προσέχουν σάν τά μάτια τους!

• Τίνος εἶναι τά παιδιά; Τῶν **δασκάλων**; Μακάρι οἱ δάσκαλοι νά τά βλέπουν σάν δικά τους, σάν μαθητές τῆς ἀληθινῆς παιδείας, σάν λογικά πρόβατα, πού καθοδηγοῦνται σωστά, γιά νά μή κατατήσουν **ἄγρια σκυλιά ἢ ἄγριοι λύκοι!**

• Τίνος εἶναι τά παιδιά; Τῆς **Ἑλλη-**

νικῆς Παιδείας; Μακάρι τό Ὑπουργεῖο Παιδείας νά φρόντιζε τά παιδιά καί τούς νέους, ὥστε νά καταστοῦν σεμνοί καί ἐλεύθεροι πολῖτες!

• Τίνος εἶναι τά παιδιά; Τῆς **χριστιανικῆς πίστεως** καί τῆς **Ἐκκλησίας**; Μακάρι ἀπό μικρά νά τά ὠδηγοῦσαν οἱ γονεῖς στήν Ἐκκλησία καί τόν Χριστό!

• Τίνος εἶναι τά παιδιά; Προτοῦ νά ἀναζητήσουμε τήν ἀγκαλιά, πού μέ τρυφερότητα μεγαλώνει τά παιδιά, νά ρωτήσουμε **γιά ποιά παιδιά** μιλάμε;

Θά πῆτε: Γιά τά μικρά πού μεγαλώνουν χωρίς γονεῖς, ἀφοῦ ἔσπυσαν νά χωρίσουν καί παράτησαν τά παιδιά καί τσακώνονται οἱ γονεῖς γιά τό ποιός θά τά φροντίζει ἢ ποιός θά τά πετάξει!

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά **νηπια**, πού τά παρατάμε σέ ἕνα νηπιαγωγεῖο, χωρίς νά βλέπουμε τήν προοπτική τους;

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά τά παιδιά, πού δέν ὑπάρχουν; Ναι, δέν ὑπάρχουν πλέον παιδιά. Οἱ οἰκογένειες κάποτε ἦσαν ὅλες σχεδόν **πολύτεκνες**. Τώρα ὑπάρχουν σπίτια πολυτελείας, ὑπάρχουν ζευγάρια πού συζοῦν. Γάμοι καί παιδιά δέν ὑπάρχουν!

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά τά παιδιά τοῦ **Δημοτικοῦ**, πού μόλις λίγο ἀνοίξουν τά μάτια τους καί μποροῦν νά δοῦν σκίτσα καί ν' ἀκούσουν παράξενα πράγματα, ἀμέσως ἀπαιτοῦν **«κινητό»**;

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά τούς **ἐφήβους**, πού ἀπό τά 13 τους ἀρχίζουν τίς βιαιότητες καί τίς ἀγριότητες;

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά τούς **νέους**, πού τούς δέσαμε στά δεσμά τῶν **ἐξαρτήσεων** καί τούς παραδώσαμε στίς λυσσασμένες μανίες;

• Γιά παιδιά μιλάμε; Γιά τά **«ρομπότ»**, πού κατευθύνονται ἄβουλα καί ψυχονευρωτικά; Γιά τά ὠπλισμένα μέ μαχαίρια καί ρόπαλα, προκειμένου νά κακοποιήσουν κάποιον παιδί (τό λέμε **«μπούλιγκ»**) καί νά τό λιώσουν στό ξύλο; Τελικά σέ ποιόν ἀνήκουν τά παιδιά;

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 -105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Β. Μπουζάλας,
Ἄγ. Ἀναργύρων 4, 18542 Πειραιάς

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**
Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολλάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»
Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Μήπως στους ποδοσφαιρικούς συλλόγους, όπου τό παιχνίδι έχει γίνει φανατισμός και τό γήπεδο πεδίο μάχης και μαχαιρώματος;

• Ποιός θά σώση τά παιδιά και τήν παιδεία; **Ἡ ἀστυνομία;** Τί θά πρωτοκάνη ἡ ἀστυνομία; **Ὁ δάσκαλος;** Δέν τολμάει (ὁ καλός φυσικά) νά κάνη ὑπόδειξι. **Ὁ ἀδιάφορος πατέρας** τοῦ τρομοκρατικοῦ παιδιοῦ του εἶναι ἕτοιμος νά κακοποιήσῃ τόν δάσκαλο, τόν διευθυντή, τόν γυμνασιάρχη, τόν λυκειάρχη!

• Ποιός θά ἀσχοληθῇ σοβαρά μέ τήν διαπαιδαγώγησι τῶν παιδιῶν, τῶν μαθητῶν, τῶν φοιτητῶν; Ποιός; Ἀκούγεται μία φωνή. Εἶναι ἡ μόνη σωστική. Σχίζει αἰῶνες τώρα τόν ἀέρα:

«Ἄφετε τά παιδιά ἔρχεσθαι πρός με καί μή κωλύετε αὐτά». Εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, τοῦ Χριστοῦ.

Ἄφῃστε τίς χωρίς Χριστό θεωρίες. Ἄφῃστε τίς ἀντιπαιδαγωγικές ιδέες. Κρατήστε τά παιδιά και τοὺς νέους μακριά ἀπό τή **βία** και τήν **τρομοκρατία**. Ἀγαπήστε τά παιδιά. Παραδώστε τα σ' Αὐτόν πού τά ζητάει. Εἶναι **δικά Του**.

• Γιατί προτιμάμε νά γεμίσουν τά σωφρονιστικά καταστήματα, πού παράγουν ἐκκολλαπτόμενους ἐγκληματίες; Γιατί προτιμάμε νά γεμίζουν οἱ φυλακές; Γιατί δέν προτιμάμε νά γεμίξῃ ἡ ἀγκαλιά τῆς **Ἐκκλησίας;**

Ἄς λυπηθοῦμε τά παιδιά. Ἄς ἀγαπήσουμε τά παιδιά. Καί ἄς ξανακούσουμε τή φωνή Ἐκείνου: Ἐπί τέλους, **«ἄφετε τά παιδιά ἔρχεσθαι πρός με».**

Πατέρες, ὑπάρχει καί Χριστός!!!

Τῆς μόδας κοντεύει νά γίνουν τά **πολυμέρα ἑόρτια**. Για τόν τάδε Ἅγιο ὀργανώνονται 20 μέρες ἐκδηλώσεις. Για τόν ἄλλον Ἅγιο 15 μέρες. Για τόν ἄλλον 10 καί συνεχίζεται ὁ πανηγυρισμός! Δέν θ' ἀσχολούμασταν μέ τό νεοφανές αὐτό φαινόμενο, ἄν ξέραμε, ὅτι ὀ-

λα αὐτά γίνονται για τή **δόξα τοῦ Κυρίου** μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

• Εἶδαμε τό πολυσέλιδο πρόγραμμα ἑνός ναοῦ. Πληροφορηθήκαμε τό τί και τό ποιός. Δηλαδή, τί καινούργιο θά συμβαίνη κάθε μέρα; Καί εἶδαμε ἀλλεπάλληλες ὑποδοχές εἰκόνων τῆς Παναγίας. Εἶδαμε ἀναρίθμητα λείψανα πού μέ πομπές και μουσικές τά ὑποδέχονται κληρικοί και λαϊκοί. Καί εἶδαμε και τοὺς ὀμιλητές καθημερινῶν, πρωινῶν και βραδυνῶν ἐκδηλώσεων.

• Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει για τά πρόσωπα τῶν **ὀμιλητῶν** (πάνω ἀπό εἴκοσι σέ μερικούς ναοὺς). Καλοὶ κληρικοί και σεβάσμιοι ἱερομόναχοι.

• Ἐκεῖνο πού μᾶς προκάλεσε ἐντύπωση, ἀλλά συγχρόνως και κάποια ἀπορία και λύπη, εἶναι τά **θέματα**, πού ἀνέπτυξαν οἱ σεμνοὶ ρασοφόροι.

• Μέ ὀλη τήν ἀγάπη θά διατυπώσουμε τήν ἀπορία: «Πατέρες, στό θεματολόγιο τῶν ὀμιλιῶν σας **Χριστός δέν ὑπάρχει**; Οὔτε σέ μία ὀμιλία εἶδαμε θέμα για τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, για τό Θεανθρώπινο πρόσωπό Του, για τό μυστήριο τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας».

• Καλά τά λείψανα, καλές και οἱ εἰκόνες τῆς Παναγίας. Μά πάνω ἀπό ὀλα ὀ **ΧΡΙΣΤΟΣ**.

Ἔσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ και για τό 2024

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) και για τό ἔτος **2024**.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**